

– Maga pedig, Johann, menjen, egyen, aludjon, reggel megbeszéljük a teendőket.

Azzal az inas elindult felfelé a lépcsőn, Goldberg pedig követte az imbolygó gyertyafényt. A csembalón valaki egy kis dallamot próbálgatott, és minél közelebb értek a gróf szobájához, annál ismerősebb volt a melódia. Amikor Wolfgang kinyitotta az ajtót, Goldbergnek leesett az álla a meglepetéstől. A kastély ura a csembalónál ült, és meredten nézett egy

kottát, miközben ujjával próbálta követni, amit ott olvasott. Goldbergnek ekkor már nem volt kétsége, a variációk témáját hallja. De honnan...? Befejezni már nem tudta a gondolatot, mert a fotel mögül Händel ugrott elő, és nagyot nyalt gazdája arcára.

– Jöjjön, jöjjön, magának biztosan, jobban megy! – szólt a gróf, és átült a kényelmes fotelbe. Goldberg nekikezdett a variációknak, ura pedig, Händel után, szintén lehunyta a szemét.

TORNAI JÓZSEF

A zene vőlegénye

*A halhatatlanok zenéjét hallgatom:
nem leszek én is halhatatlan?*

*Beethoven műve egyre szól, ahogy Brahmsé,
Bartóké, Sztravinszkijé és a többi nagy szívű*

*istené. Átitatnak a zengzetek, végleg
egy virággá válok veletek, és hamvvedremmé válva*

*a világ zenéje már egy vőlegény csokra,
hangok menyasszonyát lopom el örökre*

*tőletek, amíg szimfóniáitokkal, kvartettjeitekkel,
zongoraszonátáitokkal koszorúzzátok*

a zene oltára előtt a szülöttem földet.

Kétsoros

*Istenes leszek ezentúl,
de mi van az istenen túl?*